

Efectes especials

per Pere Calders

Tinc el convenciment que tot els afeccionats al cinema d'acció s'han sentit intrigats per una escena que es repeteix en una colla de guions. En un moment del film té lloc un tiroteig entre bons i dolents (o meitat i meitat) fins que, a un dels protagonistes, se li esgota la càrrega de l'arma (solen ésser sis trets) i aleshores té una reacció insòlita: llença el revòlver amb l'aire d'encertar el cap de l'adversari. Això és el que no acabo d'entendre i convido a aclarir-m'ho, si és que hi ha algú que sap de què van les intencions més íntimes del personatge filmic. Un revòlver, una pistola, un fusell són estris pensats perquè es puguin tornar a carregar quan s'acaben les municions; no queden inútils: queden preparats per a rebre nova càrrega. I aleshores? S'ha de llençar el conjunt com si fos pura ferralla? Em fa el mateix efecte que em faria un fotògraf que, després d'esgotar el rodet, llencés la càmera. O un escriptor que, un cop omplerts uns quants folis, veiés que se li ha acabat la tinta de l'estilogràfica i la rebotés per terra.

Pel que fa a això de llençar l'arma, he vist escenes semblants en pel·lícules americanes, angleses, franceses, italianes... Jo diria que de tots els països. Deu tenir l'encant especial que es desprèn d'un heroisme gratuït, però de molt d'efecte, una mica per l'estil del gest d'Hernán Cortés durant la conquesta de Mèxic, quan va ordenar que fossin

ARXIU

John Wayne... l'encant de l'heroisme.

cremades les naus per fer impossible una retirada.

En un pla més d'estar per casa, més referit a la situació que rememoro, també m'ha fet pensar en la fanfarronada d'alguns nobles russos de l'època imperial, que acabaven les seves borratxeres estavellant per terra les copes buides. I eren (una gran literatura ens ho fa present) copes de cristall de Bohèmia i rodalies.

És clar que, en tot això, hi podria haver un principi de solució a problemes greus: quan un arma es descarrega, s'hauria de prohibir severament de tornar-la a carregar.